

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valentina Nicolin,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de
Valentina Nicolin împotriva lui Vasili Nicolin, intervenient accesoriu Direcția
Asistență Socială și Protecție a Familiei Fălești, cu privire la decăderea din
drepturile părintești,
împotriva deciziei din 10 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 3 ianuarie 2018 Valentina Nicolin a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva lui Vasili Nicolin, intervenient accesoriu Direcția Asistență Socială și
Protecție a Familiei Fălești, solicitând decăderea lui Vasili Nicolin din drepturile
părintești în privința copilului minor xxxxx, născută la xxxxx.

În motivarea cererii de chemare în judecată, Valentina Nicolin a indicat că în
anul 2012 a încheiat căsătoria cu pârâtul Vasili Nicolin, iar în comun au o fiică -
xxxxx, născută la xxxxx.

Reclamanta a relatat că deoarece pârâtul nu-i acorda ajutor material pentru
întreținerea fiicei, s-a adresat în instanță cu acțiune civilă.

Prin hotărârea din 25 iulie 2016 a Judecătoriei Ungheni, de la pârât s-a
încasat pensia de întreținere în mărime de 800 lei lunar.

A menționat că viața de familie în comun a eșuat din vina pârâtului, iar prin
hotărârea din 20 iulie 2017 a Judecătoriei Ungheni, căsătoria a fost desfăcută.

După nașterea fiicei, pârâtul nu și-a manifestat vreun interes față de copil, nu
a acordat ajutor material și nu s-a interesat de soarta acestuia.

La fel, a indicat că pârâtul nu și-a onorat obligațiile impuse prin hotărârea
judecătorească de încasare a pensiei de întreținere, acumulând, conform încheierii
executorului judecătorească din 22 septembrie 2017, o restanță în sumă de 12 853 de
lei.

La moment, în baza încheierii din 4 decembrie 2017 a Judecătoriei Bălți,
sediul Florești, a fost dispusă căutarea debitorului.

A invocat că, principala cauză de adresare în instanța cu prezenta cerere constituie faptul că fiica lor este bolnavă, și necesită tratament medicamentos și tratament balnear.

Pentru deplasările peste hotarele țării este nevoie de acordul ambilor părinți, inclusiv al pârâtului, iar, în cazul în care pârâtul nu-și onorează obligațiile părintești și nu se prezintă la executor, locul aflării lui nefiind cunoscut, se face imposibilă o asemenea deplasare.

Consideră că, pârâtul face abuz de drepturile părintești în detrimentul copilului său, care are dreptul de a fi protejat de ambii părinți, conform cerințelor art. 52 din Codul familiei.

Reclamanta a menționat că deși decăderea din drepturile părintești constituie o circumstanță excepțională întreprinsă față de părinți, întru rezolvarea litigiului dat este necesar de a reieși doar din interesul superior al copilului, tatăl căruia, prin eschivarea de a se întrevedea copilul și de a-și expune acordul pentru efectuarea anumitor acțiuni obligatorii încalcă drepturile copilului la condiții normale de viață și tratament.

Prin hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești, cererea de chemare în judecată înaintată de Valentina Nicolin împotriva lui Vasili Nicolin cu privire la decăderea din drepturile părintești, s-a respins ca neîntemeiată.

În motivarea soluției, instanța de fond a menționat că argumentele invocate de reclamantă nu pot constitui temei de decădere a pârâtului Nicolin Vasili din drepturile părintești.

Faptul că pârâtul nu a contribuit la educația copilului, nu s-a interesat de soarta lui, nu pot fi considerate acțiuni sau inacțiuni sistematice, care pun în pericol sănătatea fizică și psihică a copilului, dezvoltarea lui morală, asigurarea condițiilor de trai și material, învățătura și instruirea copilului.

Prima instanță a menționat că reclamanta nu a probat în niciun fel starea de pericol iminent generat prin acțiunile sau inacțiunile pârâtului, care ar justifica aplicarea celei mai excepționale sancțiuni decăderea din drepturile părintești în privința acestuia.

La fel, instanța a reținut că reclamanta nu a probat faptul că așa numita eschivare de la exercitarea obligațiilor părintești a fost cu rea-credință și că aceasta a fost orientată intenționat sau din culpă gravă împotriva interesului superior al copiilor.

La 12 aprilie 2018 Valentina Nicolin a declarat apel împotriva hotărârii din 12 martie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești, solicitând casarea ei și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Prin decizia din 10 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Valentina Nicolin și s-a menținut hotărârea din 12 martie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești.

La 13 martie 2019, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 133), Valentina Nicolin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 10 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 12 martie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Fălești, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea recursului, Valentina Nicolin a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor inferioare de judecată, invocând că au fost interpretate eronat prevederile art. 67 din Codul familiei și au apreciat arbitrar probele.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 18 februarie 2019, iar recursul a fost declarat la 13 martie 2019, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Valentina Nicolin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Valentina Nicolin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari